

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Magozwe / Magozwe

✎ Lesley Koyi

👤 Wiehan de Jager

📁 Leyla Tekül (tr)

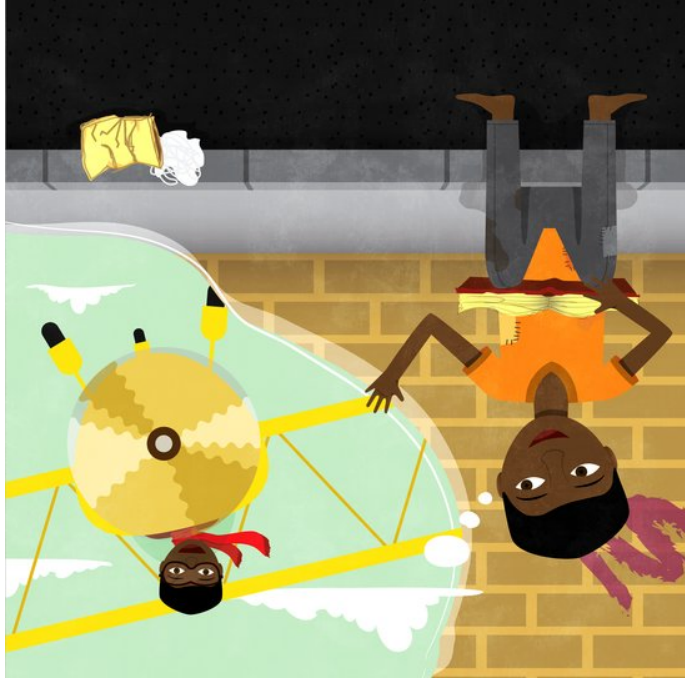
This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Magozwe

Magozwe

✎ Lesley Koyi

👤 Wiehan de Jager

📁 Leyla Tekül

|| 5

🗣️ Türkçe / English tr en

Kalabalık bir şehir olan Nairobi'de, sıcak bir yuvası olmayan bir grup evsiz çocuk yaşıyormuş. Her gün onlar için yeni ve bilinmeyen bir macera gibiymiş. Bir sabah soğuk kaldırımlarda uyuduktan sonra yere serdikleri hasırları topluyorlarmış. Soğuğa dayanabilmek için çöplerle ateş yakmışlar. Grubun içinde Magozwe diye bir çocuk da varmış. İçlerinde en genci oymuş.

...

In the busy city of Nairobi, far away from a caring life at home, lived a group of homeless boys. They welcomed each day just as it came. On one morning, the boys were packing their mats after sleeping on cold pavements. To chase away the cold they lit a fire with rubbish. Among the group of boys was Magozwe. He was the youngest.

When Magozwe's parents died, he was only five years old. He went to live with his uncle. This man did not care about the child. He did not give Magozwe enough food. He made the boy do a lot of hard work.

...

Magozwe'nin anne ve babası öldüğünde o daha beş yaşında imiş. O da amcasıyla yaşamaya başlamış. Amcası çocukla hiç ilgilenmemiş. Magozwe'ye hiç yeterli kadar yemek vermemiş. Onu hep ağır işlerde çalıştırmış.

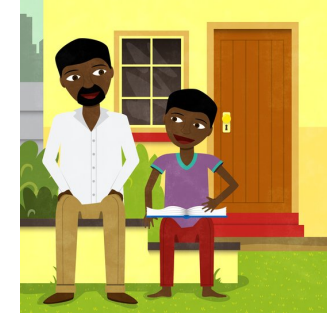

Magozwe soru sorduğunda veya şikayet ettiğinde amcası onu hep dövmüş. Okula gitmek istediğini söyleyen Magozwe'ye, "Sen aptalın tekisin. Hiç bir şey öğrenemezsin," demiş. Üç yıl boyunca böyle bir eziyetten sonra Magozwe amcasının evinden kaçmış. Sokaklarda yaşamaya başlamış.

...

If Magozwe complained or questioned, his uncle beat him. When Magozwe asked if he could go to school, his uncle beat him and said, "You're too stupid to learn anything." After three years of this treatment Magozwe ran away from his uncle. He started living on the street.

Magozwe yeşil çatılı evin arka bahçesinde oturup, okula ait bir hikaye kitabını okuyormuş. Thomas gelmiş ve yanına oturmuş. "Bu hikaye nedir?" diye sormuş Thomas. "Öğretmen olan bir çocuğun hikayesi," diye cevap vermiş Magozwe. "Çocuğun adı ne?" diye sormuş Thomas. "Adı Magozwe," demiş Magozwe gülümseyerek.

...

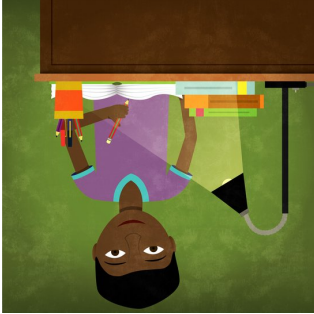
Magozwe was sitting in the yard at the house with the green roof, reading a storybook from school. Thomas came up and sat next to him. "What is the story about?" asked Thomas. "It's about a boy who becomes a teacher," replied Magozwe. "What's the boy's name?" asked Thomas. "His name is Magozwe," said Magozwe with a smile.

Sokak hayatı çok zormuş. Çocukların çoğu yemek bulmakta zorlanıyormuş. Bazen yakalanıp tutuklanıyor, bazen de dayak yiyorlarmış. Hastalandıklarında yardım edecek kimseleri yokmuş. Gruptaki çocuklar dilenerek yada topladıkları çöpleri satarak biriktirdikleri parayla geçinmek zorundaymış. Şehirde egemenlik kurmak isteyen diğer gruplarla da savaşmaları gerektiğinden hayat daha da zorlaşıyormuş.

...

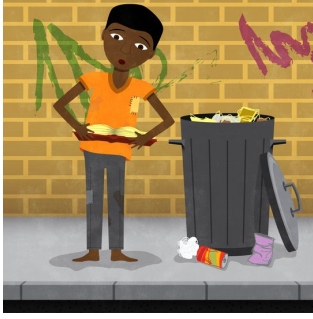
Street life was difficult and most of the boys struggled daily just to get food. Sometimes they were arrested, sometimes they were beaten. When they were sick, there was no one to help. The group depended on the little money they got from begging, and from selling plastics and other recycling. Life was even more difficult because of fights with rival groups who wanted control of parts of the city.

Magozwe okula başlamış ama tabii çok zormuş. Geri kaldığı bir sürü şeyi öğrenerek sınıfın seviyesine yetişmesi gerekiyormuş. Bazen umudunu yitirip vazgeçmeyi düşündüğü de oluyormuş. Ama sonra pilot ve futbolcu olan çocukların hikayesi geliyormuş aklına. Tıpkı onlar gibi o da pes etmemeliymiş.

...

Magozwe started school and it was difficult. He had a lot to catch up. Sometimes he wanted to give up. But he thought about the pilot and the soccer player in the storybooks. Like them, he did not give up.

Bir gün Magozwe çöpleri karıştırırken eski bir resimli hikaye kitabı bulmuş. Kitabı temizlemiş ve kesesine koymuş. O günden sonra hep kitabı çıkarıp resimlerine bakmaya başlamış. Okuma bilmediğinden yazıları anlamıyormuş.

...

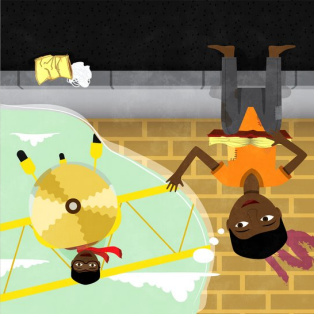
One day while Magozwe was looking through the dustbins, he found an old tattered storybook. He cleaned the dirt from it and put it in his sack. Every day after that he would take out the book and look at the pictures. He did not know how to read the words.

Böylece Thomas yeşili çatılı yeni bir evdeki bir odaya yerleşmiş. İki de oda arkadaşı varmış. Toplam 10 çocuk kalıyormuş burada. Evde ayrıca Cissy Teyze ve kocası, üç köpek bir kedi bir de keçi yaşıyormuş.

...

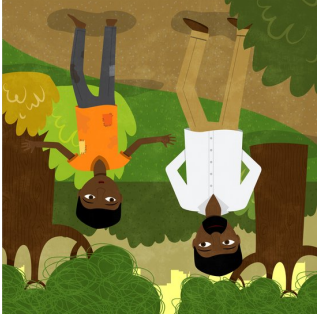
And so Magozwe moved into a room in a house with a green roof. He shared the room with two other boys. Altogether there were ten children living at that house. Along with Auntie Cissy and her husband, three dogs, a cat, and an old goat.

Kitaptaki resimler büyüyüp pilot olan bir
çocğun hikayesini anlatıyormuş. Magozwe de
pilot olacağını hayal etmeye başlamış. Bazen o
hikayedeki çocğun kendisi olduğunu hayal
ediyormuş.

...

The pictures told the story of a boy who grew up
to be a pilot. Magozwe would daydream of
being a pilot. Sometimes, he imagined that he
was the boy in the story.

Bu düşüncelerini ve korkularını Thomas'la
paylaşmış. Zamanla Thomas onu okula daha iyi
bir hayati olacağına ikna etmiş.

...

He shared his fears with Thomas. Over time the
man reassured the boy that life could be better
at the new place.

Soğuk bir günde Magozwe yol kenarında durup dileniyormuş. Bir adam ona yaklaşmış şöyle demiş, “Merhaba benim adım Thomas. Burada yakında, senin yemek yiyebileceğin bir yerde çalışıyorum.” Eliyle mavi renk çatısı olan sarı bir binayı göstermiş adam. “Umarım oraya gidip yemek yersin ha?” diye sormuş. Magozwe adama ve sonra eve bakmış. “Belki,” demiş ve oradan ayrılmış.

...

It was cold and Magozwe was standing on the road begging. A man walked up to him. “Hello, I’m Thomas. I work near here, at a place where you can get something to eat,” said the man. He pointed to a yellow house with a blue roof. “I hope you will go there to get some food?” he asked. Magozwe looked at the man, and then at the house. “Maybe,” he said, and walked away.

Magozwe bu bahsedilen okulu ve okula gitmeyi düşünmeye başlamış. Ya amcası haklı çıkarsa? Ya gerçekten onun dediği gibi bir şey öğrenemeyecek kadar aptalsa? Ya bu yeni yerde dayak yerse? İçini bir korku sarmış. “Belki de sokakta kalmam daha iyi,” diye düşünmüş.

...

Magozwe thought about this new place, and about going to school. What if his uncle was right and he was too stupid to learn anything? What if they beat him at this new place? He was afraid. “Maybe it is better to stay living on the street,” he thought.

Ondan sonraki aylarda, evsiz çocuklar Thomas'ı hep görmeye alışmışlar. Oraya gelip sokakta yaşayan insanlarla konuşuyormuş. Onların hikayelerini dinliyormuş. Ciddi ve sabırlı biriymiş, hiç saygısız ve kaba bir davranışı yokmuş. Bazi çocuklar öğretmenleri o sarı ve mavi renkli eve gidip yemek almaya başlamışlar.

...

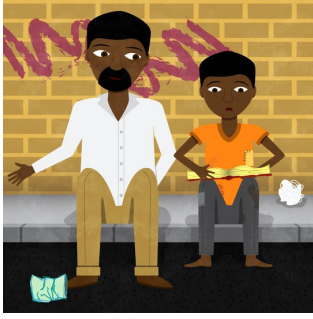
Over the months that followed, the homeless boys got used to seeing Thomas around. He liked to talk to people, especially people living on the streets. Thomas listened to the stories of people's lives. He was serious and patient, never rude or disrespectful. Some of the boys started going to the yellow and blue house to get food at midday.

Magozwe'nin onuncu yaş gününe yakın bir gün, Thomas ona bir yeni hikaye kitabı vermiş. Fakir bir köy çocuğunun büyüüp ünlü bir futbolcu olmasının hikayesi imiş. Thomas hikayeyi bir kaç kez okumuş Magozwe'ye ve bir gün ona, "Sanıyorum artık senin okula gidip okuma yazma öğrenmenin zamanı geldi. Ne dersin?" demiş. Thomas çocukların hem ders öğrenip hem kalabileceği bir okuldan bahsetmiş.

...

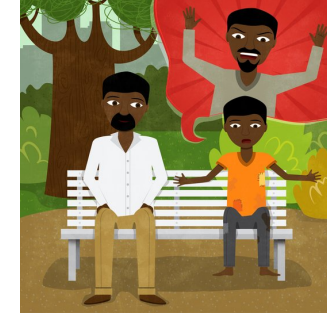
Around Magozwe's tenth birthday, Thomas gave him a new storybook. It was a story about a village boy who grew up to be a famous soccer player. Thomas read that story to Magozwe many times, until one day he said, "I think it's time you went to school and learned to read. What do you think?" Thomas explained that he knew of a place where children could stay, and go to school.

Magozwe kaldırıma oturmuş resimli kitabına bakarken Thomas yanına gelmiş ve oturmuş. “Ne kitabı bu?” diye sormuş. “Büyüyüp pilot olan bir çocuğun hikayesi,” diye cevap vermiş Magozwe. “Çocuğun adı ne?” diye sormuş Thomas. Magozwe sessizce “Bilmiyorum, ben okumayı öğrenmedim,” demiş.

...

Magozwe was sitting on the pavement looking at his picture book when Thomas sat down next to him. “What is the story about?” asked Thomas. “It’s about a boy who becomes a pilot,” replied Magozwe. “What’s the boy’s name?” asked Thomas. “I don’t know, I can’t read,” said Magozwe quietly.

Bir araya geldiklerinde Magozwe Thomas’a kendi hikayesini anlatmış. Amcasının evinden nasıl ve neden kaçtığını. Thomas çok fazla konuşmamış ve Magozwe’ye hiç öğüt de vermemiş, ama her seferinde dikkatle dinlemiş. Bazen beraber yürüyüş yapmışlar ve mavi çatılı evde yemek yemişler.

...

When they met, Magozwe began to tell his own story to Thomas. It was the story of his uncle and why he ran away. Thomas didn’t talk a lot, and he didn’t tell Magozwe what to do, but he always listened carefully. Sometimes they would talk while they ate at the house with the blue roof.